Albert Gurt i Pujadas, o la perseverança esportiva davant de les adversitats

Un dels millors encerts haurà estat haver donat el seu nom a l'estadi d'atletisme municipal de Figueres



D´esquerra a dreta, Bernils, Vayreda, Padrosa, Perxés i Gurt el 1999.

Ahir va morir Albert Gurt, un figuerenc que el 21 de juliol hauria complert 101 anys. Ha gaudit d'una llarga trajectòria vital, esportiva i associativa. La seva vida esportiva es va veure frustrada pels conflictes bèl·lics, el nacional i l'europeu. De ben jovenet s'adonà de les seves qualitats atlètiques i va participar en l'especialitat de marxa i va guanyar diferents proves a Figueres i Perpinyà. L'any 1935 va ingressar al GEiEG de Girona, llavors Gurt era una promesa, i se li augurava un futur excel·lent.

Però vet-ho aquí que amb l'esclat de la Guerra Civil tot es comença a tòrcer. Tot i amb això, l'any 1937 estava seleccionat per anar a l'Olimpíada popular d'Anvers però no hi va poder assistir per estar mobilitzat. La segona Guerra Mundial va ser un altre fre. No va poder participar en cap convocatòria dels Jocs Olímpics ni en cap Campionat del Món. Tal com vaig deixar ressenyat en el Diccionari biogràfic de l'Alt Empordà (2009): Els primers èxits, després de la guerra civil, varen tenir lloc l'any 1943, va ser segon al Campionat de Catalunya i d'Espanya de 10 km. L'any següent guanya el Campionat de Catalunya (Reus, 1944), i el següent va ser campió de Catalunya i d'Espanya de 10 km (1945). Va batre el rècord d'Espanya dels 20 km. El temps esmerçat va ser d'1,36, el qual constitueix la cinquena marca mundial de tots els temps.

Segueix competint i esdevé campió de Catalunya dels 30 km, campió de Catalunya dels 10 km, i campió d'Espanya dels 10 km (1946). Els dos anys següents va repetir campió de Catalunya dels 10 km (1947 i 1948).

No li permeten anar a Londres per participar en les proves dels Jocs Olímpics (1948), en què segur que hauria quedat finalista.

No va poder assistir als Jocs de Melbourne (1956), als d'Estocolm (1958), ni als de Roma (1960), per no haver-hi assistència espanyola. I, amb 48 anys encara tenia esperances d'anar a Tòquio (1964).

En els inicis de la democràcia va ingressar com a regidor per ERC a l'Ajuntament i donada la seva trajectòria

esportiva se li encomanà la regidoria d'Esports. Va ser en representació municipal que va entrar a la junta de l'Institut d'Estudis Empordanesos, era l'any 1981. Acabada l'etapa municipal, Gurt es va adherir com a vocal i ho va fer des de l'any 1986 fins al 2007.

Va ser en els últims disset anys que vaig coincidir amb l'Albert a la Junta. L'Albert no faltava mai a les reunions i suposava la veu de l'experiència i la ponderació. En algunes ocasions m'havia explicat les seves desafortunades experiències esportives, i les mancances de la postguerra fins al punt d'haver de córrer amb sabatilles destrossades, no cal dir que jo en quedava admirada, tant de la seva perseverança com del seu esperit de la superació davant tantes adversitats.

Si bé l'Albert no va poder assolir les fites desitjades a nivell esportiu, a nivell de ciutat ha estat reconegut amb nombroses distincions. A més de la Fulla de Figuera de Plata (1955) haver estat nomenat Millor esportista de la província de Girona (1956), o haver rebut la distinció de Ciutadà d'Honor (2015), crec que un dels millors encerts haurà estat haver donat el seu nom a l'Estadi d'atletisme municipal. El seu nom sonarà per sempre en el món esportiu.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/05/08/albert-gurt-pujadas-perseveranca-esportiva/844933.html?utm_source=rss